

Полонений принц: роман: Книга 1

КУПИТИ

Після смерті короля Ак'елосу законного спадкоємця трону, принца Дамена, арештовують і кидають до в'язниці. Єдинокровний брат позбавляє його особистості і відсилає як раба до гарему принца ворожої країни. Відтоді Дамен шукає спосіб вижити при дворі, де точиться підступна боротьба за владу, в яку мимоволі втягнуто і його самого. Колись могутній воїн, а нині позбавлений гідності раб об'єднується з найбільшим ворогом - своїм новим господарем. Принц Лоран настільки ж хитрий, наскільки і вродливий, а передусім... смертельно небезпечний! Та одне зрозуміло - Даменова справжня особистість має залишатися в таємниці. Зрештою, той, чиєї допомог він потребує, має найбільше причин його ненавидіти... Перша частина трилогії, яка збуджує почуття!

К. С. ПАКАТ

ПОЛОНЕННИИ
ПРИНЦ

К. С. ПАКАТ

АВТОРКА МІЖНАРОДНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

ПОЛОНЕНИЙ ПРИНЦ

ПОЛОНЕНИЙ ПРИНЦ. КНИГА 1

C. S. PACAT

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

CAPTIVE
PRINCE

CAPTIVE PRINCE. BOOK 1

Пакат К. С.
Полонений принц : роман : Кн. 1 / К. С. Пакат ; пер. з англ. М. М. Пухлій. —
Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 248 с.

ISBN 978-966-10-2158-6

За одну ніч принц Даміанос Ак'єлоський втратив усе, що мав. І тепер він приречений на долю, гіршу за смерть, — рабство. Опинившись у лабетах Лорана, принца Веру, Дамен мусить витримати численні знущання, які підготував для нього підступний і розтлінний принц, вижити у смертоносних інтригах верійського двору та знайти спосіб втекти з полону. Втекти, щоб помститися узурпатору, який продав його в рабство, і повернути престол Ак'єлосу, що належить Даменові по праву.

© Studio JG, обкладинка, 2025

© Пухлій М.М., переклад, 2025

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Captive Prince

C. S. Pacat

Copyright © 2013 by C. S. Pacat

Excerpt from Prince's Gambit copyright © 2013 by C. S. Pacat

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Це художній твір. Імена, персонажі, місця та події в ньому або є витвором авторської уяви, або згадуються у вигаданому контексті, і будь-яка подібність до реальних осіб, живих або померлих, ділових підприємств, подій або місць є цілковито випадковою.

Полонений принц

Дійові особи

АК'ЄЛОС

ТЕОМЕД, король Ак'єлосу

ДАМІАНОС (Дамен), син і спадкоємець Теомеда

КАСТОР, незаконний син Теомеда та єдинокровний брат Дамена

ЙОКАСТА, ак'єлоська придворна дама

АДРАСТ, доглядач королівських рабів

ЛІКЕОС, рабиня з челяді Даміаноса

ЕРАЗМ, раб

ВЕР

РЕГЕНТ Веру

ЛОРАН, спадкоємець верійського престолу

РАДЕЛЬ, управитель принцової челяді

ГІЙОН, член Верійської ради та посол в Ак'єлосі

ОДЕН, член Верійської ради

ЕРОД, член Верійської ради

ЖЬОРР, член Верійської ради

ШЕЛО, член Верійської ради

НІКЕЗ, пестун

ГОВАР, колишній боєць королівської гвардії

ЖОРД, гвардієць принца

ОРЛАН, гвардієць принца

ВАНН, придворна

ТАЛІК, її пестунка

ЕСТЬЄН, придворний

БЕРЕНЖЕР, придворний

АНСЕЛЬ, його пестун

ПАТРАС

ТОРҒЕЙР, король Патрасу

ТОРВЕЛЬД, молодший брат Торґейра та посол у Вері

У МИНУЛОМУ

АЛЕРОН, колишній король Веру та батько Лорана

ОґґЮСТ, колишній спадкоємець верійського престолу та старший брат Лорана

Пролог

— Ми чули, ваш принц, — промовила пані Йокаста, — тримає власний гарем. Ці раби потішають будь-якого традиціоналіста, але я попрохала Адраста підготувати на додачу дещо надзвичайне, особистий подарунок для вашого принца від короля. Так би мовити, неограничений самоцвіт.

— Його величність уже виявив велику щедрість, — відповів радник Гійон, посол Веру.

Вони прогулювались оглядовою галереєю. Гійон пообідав смаковитим м'ясом зі спеціями, загорнутим у виноградне листя, поки уважні раби опахами відганяли від його лежачого тіла полуденну спеку. Він відчував, що готовий великодушно визнати: цей варварський край має свої принади. Їжа тут примітивна, зате раби бездоганні: безвідмовно покірні й навчені бути непомітними та завбачливими, не те що розбещені пестуни при верейському дворі.

Галерею прикрашали дві дюжини виставлених напоказ рабів. Усі були або оголені, або ледь одягнені у прозорі шовки. На шиях раби носили золоті нашийники, прикрашені рубінами й танзанітами, а на зап'ястках — золоті браслети. Вони були суто декоративні. Раби стояли на колінах, демонструючи добровільну покірливість.

Вони мали стати дарунком нового короля Ак'елосу регентові Веру — і вельми щедрим дарунком. Саме тільки золото вартувало невеличкого статку, а раби, безумовно, належали до найвишуканіших у Ак'елосі. Гійон уже нишком придивився для себе одного з палацових рабів — скромного юнака з прекрасним струнким станом і темними очима, обрамленими густими віями.

Коли вони дісталися віддаленого кінця галереї, Адраст, доглядач королівських рабів, шпарко вклонився, звівши докупі підбори зашнурованих брунатних черевиків зі шкіри.

— А, ось ми й дійшли, — всміхнулася пані Йокаста.

Вони пройшли далі, до передпокою, і Гійон вирячив очі.

Там перебував зв'язаний і під посиленою охороною раб, подібних до якого Гійон іще не бачив.

Він мав сильні м'язи, показну зовнішність, і на ньому не було ланцюгів-оздоб, що прикрашали інших рабів у галереї. Його пута були

справжніми. Зап'ястки йому зв'язали за спиною, а його ноги й тулуб були обвиті товстими шнурами. Попри це, здавалося, ніби міць його тіла не стримує майже ніщо. Його темні очі люто блискали над кляпом, а придивившись до дорогих шнурів, що обвивали його тулуб і ноги, можна було побачити червоні рубці: він завзято пручався у своїх путах.

У Гійона майже панічно прискорився пульс. Неогранований самоцвіт? Цей раб більше скидався на дику тварину — нічого спільного з двадцятьма чотирма ручними кошенятами, які стояли вздовж коридору. Неприховану силу його тіла ледве тримали під контролем.

Гійон поглянув на Адраста, який тримався позаду, так наче присутність раба його бентежила.

— Усіх нових рабів спутано? — запитав Гійон, намагаючись повернути самовладання.

— Ні, лише він. Тобто його... — Адраст завагався.

— Так?

— Він не звик до того, щоб ним розпоряджалися, — промовив Адраст, тривожно скосивши погляд на пані Йокасту. — Його не вишколено.

— Принц, як ми чули, любить виклики, — додала пані Йокаста.

Знову поглянувши на раба, Гійон спробував притлумити свою реакцію. Було вкрай сумнівно, що цей варварський дарунок привабить принца, чий почуття до диких мешканців Ак'елосу, м'яко кажучи, не відзначалися теплотою.

— Чи має він ім'я? — запитав Гійон.

— Ваш принц, ясна річ, має право назвати його як заманеться, — сказала пані Йокаста. — Але, на мою думку, короля неабияк потішило б, якби він звав раба Дамен, — її очі заблищали.

— *Пані Йокасто*, — озвався Адраст, неначе протестуючи, хоча таке, звісно, було неможливо.

Гійон по черзі поглянув на кожного з них і зрозумів, що від нього очікують якогось коментаря.

— Це, безумовно... цікавий вибір, — сказав Гійон. Насправді він жахнувся.

— Так уважає й король, — відповіла пані Йокаста, злегка розтягнувши губи.

Його рабиню Лікеос убили, швидко різнувши мечем по горлу. Вона була палацовою рабинєю, не навчалася бою й відзначалася такою милою покірністю, що, якби він наказав, стала б на коліна й підставила б горло під удар. Їй не дали шансу ні на покору, ні на опір. Вона беззвучно опала, і її бліді кінцівки лежали на білому мармурі нерухомі. Під нею мармуровою підлогою почала неквапливо розтікатися кров.

— Схопити його! — промовив один із вояків, що висипали до кімнати, чоловік із прямим каштановим волоссям. Можливо, Дамен допустив це, бо просто був вражений, але тієї миті двоє з вояків напали на Лікеос і зарубали її.

Наприкінці першої сутички троє з вояків були мертві, а Дамен мав при собі меч.

Бійці, що стояли навпроти нього, вагалися й не підходили.

— Хто вас послав? — запитав Дамен.

— Король, — сказав вояк із прямим волоссям.

— Батько? — він мало не опустив меч.

— Кастор. Твій батько мертвий. Узяти його.

Дамен був природженим бійцем, чиї вміння вирости із сили, природної схильності й ненастанної практики. Проте цих бійців послав до нього той, хто чудово знав усе це, а також не недооцінював кількості вояків, яка знадобиться, щоб здолати таку людину, як Дамен. Перевершений числом, Дамен не протримався довго: його схопили, скрутивши руки за спиною й приставивши до горла меч.

Відтак він наївно очікував, що його вб'ють. Натомість його побили, спутали, а коли він вирвався й завдав напрочуд великої шкоди як на беззбройну людину, знову побили.

— Заберіть його звідси, — сказав вояк із прямим волоссям, витираючи тильним боком долоні тонку цівку крові на скроні.

Дамена закинули в камеру. Його розум, який мислив прямо й відверто, не міг осмислити того, що відбувалося.

— Відведіть мене до брата, — виміг Дамен. Вояки засміялися, один копнув його в живіт.

— Твій брат і віддав наказ, — глузливо відповів один із них.

— Брешеш. Кастор — не зрадник.

Але двері його камери з грюкотом зачинилися, і в Даменові вперше здійняв голову сумнів.

Він був наївним, зашепотів тихий голос, він не очікував, не бачив — чи, може, відмовлявся бачити, не ймучи віри похмурим чуткам, що, здавалося, нехтували честю, з якою син має поводитися в останні дні батька — хворого та при смерті.

Уранці, коли по нього прийшли, він, зрозумівши все, що сталося, і побажавши зустріти свого полонителя з відвагою й гіркою гордістю, дозволив зв'язати собі руки за спиною, стерпів грубе поводження й покрокував уперед, коли його сильно штурхнули між плечі.

Коли ж до нього дійшло, куди його ведуть, він знову несамовито запручався.

Зала була по-простому вирізьблена з білого мармуру. Підлога, також мармурова, була трохи похила й закінчувалася непримітним вирізьбленим жолобом. Зі стелі звисала пара кайданків, в які Дамена закували проти його волі, витягнувши руки над головою, поки він щосили опирався.

То були рабські купальні.

Дамен виривався з пут. Вони не піддавалися. Зап'ястки в нього вже вкрилися синцями. По цей бік води лежали принадною купкою всілякі подушки й рушники. Серед подушок виблискували, мов самоцвіти, пляшки різної форми з кольорового скла, в яких містилися різні олії.

Вода була напахчена, молочно-біла та прикрашена трояндовими пелюстками, що повільно тонули. Усі красивості на місці. Цього не могло бути. Дамен відчув у грудях приплив люті, обурення, а десь за ними — нове почуття, що звивалося й нуртувало в животі.

Один із вояків знерухомив його, вправно схопивши ззаду. Другий заходився роздягати.

Даменів одяг хутко розстебнули та зняли. Сандалі зрізали з ніг. Дамен стояв у кайданах, голий; від приниження йому пекло щоки, наче від пари, а вогке тепло купалень огортало його шкіру.

Вояки відступили до арки, де їх відпустила чоловіча постать із гарним точеним обличчям, що видавалося знайомим.

Адраст був доглядачем королівських рабів. То була престижна посада, віджалувана йому королем Теомедом. Дамена ледь не засліпила хвиля потужного гніву. Прийшовши до тями, він побачив, як Адраст глипає на нього.

— Ти не посмієш торкнутися мене, — сказав Дамен.

— У мене накази, — мовив Адраст, хоч і тримався на віддалі.

— Я тебе вб'ю, — пообіцяв Дамен.

— Можливо... жінка... — проказав Адраст, відступив на крок і зашепотів на вухо одному з прислужників. Той уклонився й покинув залу.

За кілька секунд увійшла рабиня. Вона була спеціально дібрана й задовольняла всі відомі смаки Дамена. Шкіра в неї була біла, як мармур купалень, а жовте волосся було просто заколите й відкривало елегантну шию. Її повні груди гарно вимальовувалися під серпанком, було трохи видно рожеві соски.

Дамен стежив за її наближенням із такою самою настороженістю, з якою стежив би за рухами супротивника на полі бою, хоча його вже не раз і не двічі обслуговували раби.

Її рука піднялася до застібки на плечі. Рабиня оголила вигин грудей, струнку талію; серпанок з'їхав їй на стегна, а тоді — ще нижче. Її вбрання впало на підлогу. Опісля вона взяла ківшик для води.

Оголена рабиня омила Даменове тіло — намила та сполоснула, не зважаючи на те, як вода ллється по її шкірі та бризкає на округлі груди. Урешті намочила й намила йому волосся, яке ретельно помила, а наостанок стала навшпиньки й вилила одне невеличке цеберко теплої води йому на потилицю.

Дамен обтрусився, мов пес. Роззирнувся в пошуках Адраста, але доглядач рабів, схоже, вже зник.

Рабиня взяла одну з кольорових пляшечок і вилила з неї трохи олії собі на долоню. Вкрила нею руки й заходилася методично втирати речовину в шкіру Даменові, наносячи її повсюди. Її очі постійно дивилися вниз, навіть тоді, коли її рухи зумисне сповільнялися й вона рухалася впритул до нього. Даменові пальці вчепилися в ланцюги.

— Досить, — мовила Йокаста, і рабиня відскочила від Дамена й умить розпростерлася на мокрій мармуровій підлозі.

Дамен, помітно збуджений, витерпів спокійний оцінювальний погляд Йокасти.

— Я хочу побачити свого брата, — сказав.

— Ти не маєш брата, — відповіла Йокаста. — Не маєш родини. Не маєш ані імені, ані звання, ані посади. Принаймні це ти вже маєш знати.

— Ви очікуєте, що я підкорюся цьому? Щоб мною попихав... хто — Адраст? Та я йому горлянку вирву.

— Так. Ти вирвав би. Але ти служитимеш не в палаці.

— А де? — беземоційно сказав він.

Йокаста пильно поглянула на нього.

— *Що ти зробила?* — промовив Дамен.

— Лише, — сказала вона, — обрала одного брата з двох.

Востаннє вони розмовляли в її кімнатах у палаці; вона притиснула руку до його передпліччя.

Скидалася на картину. Її біляві кучері були закручені й ідеальні, а на високому гладенькому чолі та класичному обличчі відбивалася зібраність. Якщо Адраст тримався на віддалі, то її елегантні сандалі спокійними впевненими кроками попрямували мокрим мармуром до нього.

— Нащо лишати мене в живих? — запитав він. — Яку... потребу... це задовольняє? Вийшло хвацько — усе, крім цього. Це така...

Дамен зупинився: Йокаста зумисне неправильно витлумачила його слова.

— Братня любов? А ти справді геть його не знаєш. Смерть — це легко, швидко. А тебе вічно має переслідувати думка про те, що він здолав тебе лише раз — тоді, коли це мало значення.

Дамен відчув, як його лице змінює форму.

— ...*Що?*

Йокаста без страху торкнулася його щелепи. Пальці в неї були тонкі, білі й бездоганно елегантні.

— Розумію, чому ти віддаєш перевагу блідій шкірі, — сказала. — Твоя приховує синці.

Закувавши його в золоті нашійник і браслети, вони розмалювали йому обличчя.

В Ак'єлосі не існувало табу на чоловічу голизну, та фарба була ознакою раба, і це принижувало. Коли його штовхнули на землю перед Адрастом, він думав, що на світі немає більшого приниження. А тоді побачив обличчя Адраста й помітив, яке воно голодне.

— Виглядаєш... — Адраст пильно дивився на нього.

Руки в Дамена були зв'язані за спиною; також пута обмежували його рухи так, що він міг лише шкандибати. Тепер він розтягнувся на землі біля Адрастових ніг. Піднявся на коліна, та підвестися далі йому завадили руки двох охоронців.

— Якщо ти зробив це заради посади, — мовив Дамен із відвертою ненавистю в голосі, — ти дурень. Ти ніколи не просунешся далі. Він не може тобі довіряти. Одного разу ти вже зрадив задля вигоди.

Від удару його голова рвонула вбік. Дамен провів язиком по внутрішньому боку губи й відчув смак крові.

— Я не давав тобі дозволу говорити, — промовив Адраст.

— Б'єш як пещена підстилка, — сказав Дамен.

Адраст позадкував на крок, побілівши на виду.

— Заткніть йому рота, — наказав він, і Дамен знову запручався, марно вириваючись із рук охоронців. Його щелепи вправно розімкнули, а тоді запхали до рота щедро обмотані тканиною залізні вудила, які швидко зав'язали. Він міг видавати хіба що приглушені звуки, але дивився на Адраста з-над кляпа сердито й зухвало.

— Поки що ти цього не розумієш, — мовив Адраст, — але ще зрозумієш. Ти збагнеш: у палаці, в корчмах і на вулицях кажуть правду. Ти раб. Ти нічого не вартий. *Принц Даміанос мертвий.*

Розділ перший

Дамен прийшов до тями поступово. Його одурманені кінцівки важко лежали на шовкових подушках, а золоті браслети на зап'ястках здавалися свинцевими важками. Його повіки піднялися й опустилися. Звуки, які він чув, попервах здавалися безглуздими. Якись голоси нерозбірливо говорили верійською. Чуття сказало: «Встань».

Він опанував себе й підвівся на коліна.

Верійські голоси?

Дійшовши цього висновку, його скаламучений розум попервах нічого не міг із цього виснувати. Опанувати розум було важче, ніж тіло. Не вийшло одразу згадати нічого, що сталося після його захоплення, хоча Дамен знав, що відтоді минув час. Він усвідомлював, що якоїсь миті його одурманили. Пошукав у голові цього спогаду. І врешті знайшов.

Він намагався втекти.

Його перевезли в замкненому фургоні під посиленою охороною до будинку на краю міста. Витягнули з фургона на закриті подвір'я, і... він згадав дзвони. Подвір'я наповнилося раптовим бомканням дзвонів, какофонією звуків із найвищих точок міста, що розносилися в теплому вечірньому повітрі.

Дзвони у присмерку сповіщали про нового короля.

«Теомед помер. Хай живе Кастор».

Коли стало чути дзвони, бажання втекти, нерозривно пов'язане з люттю та скорботою, що накривали його хвилями, начисто пересилило прагнення до обачності чи хитрості. Нагода виникла, коли коні рвонули вбік.

Але він був беззбройний і оточений вояками на закритому подвір'ї. Далі з ним поводитися без лагідності. Його закинули в камеру глибоко в нутрощах будинку, а відтак одурманили. Дні зливалися в одне ціле.

З усього решти Дамен згадував лише короткі уривки, зокрема — у нього обірвався шлунок — плюскіт і бризки солоної води: перевезення на кораблі.

У голові прояснювало. У голові прояснювало вперше за... який час?

Скільки часу минуло від його захоплення? Скільки — відколи бомкали дзвони? Як довго він це допускав? Спонукуваний силою волі,

Дамен устав із колін на ноги. Він має захищати свою домівку, своїх людей. Зробив крок.

Забряжчав ланцюг. Кахляна підлога в нього під ногами ковзнула, голова запаморочилася, все перед очима попливло.

Дамен викинув руку в пошуках опори й відновив рівновагу, притулившись одним плечем до стіни. Зусиллям волі змусив себе не з'їхати по ній додолу. Тримаючись на ногах, відігнав запаморочення. Де він? Примусив затуманений розум оцінити себе та своє оточення.

Він був одягнений у нехитрі шати ак'єлоського раба й чистий від голови до п'ят. Напевно, це означало, що його доглядали, хоча розум не зберіг жодного спогаду про це. На ньому залишилися золотий нашійник і золоті браслети. Нашійник був прикріплений ланцюгом і замком до залізної ланки в підлозі.

Якусь мить Дамен був готовий впасти в легку паніку: від нього ледь-ледь пахло трояндами.

Що ж до приміщення, то всюди в око впадало оздоблення. Стіни були просто-таки обліплені декором. Дерев'яні двері — тоненькі, наче ширма, і прикрашені різьбленим орнаментом з отворами в деревині, крізь які можна було розгледіти тіністі обриси того, що перебувало по той бік. Вікна затуляли схожі віконниці. Навіть кахлі на підлозі були барвисті й викладені в геометричний візерунок.

Усе скидалося на візерунки всередині візерунків, звивисті творіння верійського розуму. Тут усе раптом стало на свої місця: верійські голоси, принизливе представлення радникові Гійону, «Усі нові раби спутані?», корабель — і його пункт призначення.

Вер.

Дамен із жахом озирнувся довкола себе. Він перебував у серці ворожої території, за сотні миль від дому.

Це було безглуздо. Він дихає, в ньому жодної дірки, і він не став жертвою прикрого нещасного випадку, якого можна було очікувати. Верійці мають поважні причини ненавидіти принца Даміаноса Ак'єлоського. Чому він досі живий?

Звук відкидання клямки враз привернув його увагу до дверей.

У приміщення ввійшли двоє чоловіків. Насторожено стежачи за ними, Дамен нечітко впізнав у першому наглядача-верійця з корабля. Другий був незнайомцем: темноволосий, бородатий, у верійському

одязі, на кожній із трьох фаланг кожного пальця на руках по срібному персняю.

— Це той раб, якого дарують принцові? — запитав чоловік із перснями.

Наглядач кивнув.

— Ти кажеш, він небезпечний. Хто він? Військовополонений? Злочинець?

Наглядач знизав плечима — мовляв, хто його зна?

— Тримайте його на ланцюгу.

— Не мели дурниць. Ми не можемо тримати його на ланцюгу вічно, — Дамен відчув, як погляд чоловіка з перснями затримався на ньому. Далі він заговорив мало не з захватом: — Поглянь на нього. Навіть у принца буде повно клопотів.

— На кораблі, коли він створював проблеми, його дурманили, — зауважив наглядач.

— Зрозумів, — погляд чоловіка став несхвальним. — Заткніть його кляпом і вкоротіть ланцюг перед принцовим оглядом. І організуйте належний супровід. Якщо створюватиме проблеми, робіть що треба, — говорив він зневажливо, наче Дамен майже нічого для нього не значив, не більше, ніж завдання у списку справ.

Крізь імлу дурману, що розсіювалася, до Дамена почало доходити: його полонителі не знають, хто їхній раб. «Військовополонений. Злочинець». Він обережно видихнув.

Треба сидіти тихо, не привертати уваги. До нього достатньо повернувся здоровий глузд, щоб він зрозумів: будучи принцом Даміаносом, навряд чи проживе хоч ніч у Вері. Набагато краще, якщо його вважатимуть за безіменного раба.

Він терпів те, як із ним поводитися. Оцінював виходи та якість охорони у своєму супроводі. Вона була не така суттєва, як якість ланцюга на шії. Руки йому зв'язали за спиною, а в роті стирчав кляп, ланцюг на нашийнику вкоротили, залишивши всього дев'ять ланок, тож його голова лишалася схиленою, навіть коли він ставав на коліна, і підвести погляд було майже неможливо.

Охоронці поставали обабіч нього та обабіч дверей, навпроти яких він стояв. Тоді в нього з'явився час відчутти вичікувальну тишу в залі й дедалі напруженіші удари свого серця.

Раптом почалася метушня, наближалися чийсь голоси та кроки.

Принців огляд.

Регент Веру зберігав престол для свого небожа, кронпринца. Дамен не знав про принца майже нічого, крім того, що він молодший із двох синів. Його старший брат і колишній спадкоємець, як добре знав Дамен, був мертвий.

До зали почала входити купка придворних.

Придворні нічим не впадали в око — всі, крім одного, молодика з дивовижно гарним обличчям. За таке обличчя на ринку рабів у Ак'елосі дали б невеличкий статок. Увага Дамена була прикута до нього.

Молодик мав жовте волосся, блакитні очі й дуже світлу шкіру. Синь його строгого, сильно зашнурованого одягу була надто різка для світлих волосся та шкіри й різуче контрастувала з відверто ошатним оформленням кімнат. На відміну від придворних, що йшли за ним по п'ятах, він не мав прикрас, навіть перснів на пальцях.

Коли він підійшов ближче, Дамен побачив, що його прекрасне обличчя має зухвалий і неприємний вираз. Дамен знав таких, як він. Самозакоханих і корисливих, вихованих зі схильністю переоцінювати самих себе й насолоджуватися дрібними знущаннями з інших. Розбещених.

— Чув, король Ак'елосу послав мені дарунок, — сказав молодик, який був Лораном, принцом Веру.

— Ак'елосець принижено стоїть на колінах. Як доречно.

Дамен помітив, яку увагу йому приділяють придворні довкола, що зібралися подивитись, як принц прийме свого раба. Сам Лоран заляк, щойно побачив Дамена, й пополотнів на виду, наче дістав ляпаса чи образу. Даменове поле зору стало вдвічі меншим через короткий ланцюг на шиї, та його було досить, щоб побачити це. Проте обличчя Лорана швидко стало непроникним.

Дамен уже здогадувався, що він лиш один із більшого гурту рабів, а бурмотіння двох найближчих до нього придворних неприємно це підтвердили. Лоран міряв його поглядом, неначе розглядаючи товари. Дамен відчув, як у нього в щелепі ковзнув м'яз.

Заговорив радник Гійон:

— Його призначення — бути рабом для втіх, але він не вишколений. Кастор припустив, що вам захочеться приборкати його на дозвіллі.

— Я не в такому відчаї, щоб мені довелося бруднитися, — сказав Лоран.

— Так, ваша високосте.

— Приборкайте його на хресті. Гадаю, так моє зобов'язання перед королем Ак'елосу буде виконано.

— Так, ваша високосте.

Він відчував, як радникові Гійону полегшало. Наглядачам швидко подали знак його забрати. Дамен припускав, що став серйозним викликом для дипломатії: подарунок Кастора розмивав межу між щедрістю та образою.

Придворні збиралися йти геть. Цей глум закінчився. Дамен відчув, як наглядач нагнувся до залізної ланки в підлозі. Його знімуть із ланцюга, щоб відвести на хрест. Він розім'яв пальці, опановуючи себе й глипаючи на наглядача, свого єдиного противника.

— Стривай, — промовив Лоран.

Наглядач спинився й випростався.

Лоран ступив кілька кроків уперед і став перед Даменом, глипаючи на нього згори з непроникним обличчям.

— Я хочу поговорити з ним. Прибери кляп.

— У нього ще той язичок, — попередив наглядач.

— Ваша високосте, дозвольте запропонувати... — почав радник Гійон.

— Зроби це.

Коли наглядач вийняв тканину, Дамен провів язиком по внутрішній поверхні рота.

— Як тебе звати, любчику? — дещо неприємно запитав Лоран.

Дамен знав, що не треба відповідати на жодне запитання, поставлене таким солодкавим голосом. Зазирнув у вічі Лоранові. Дарма. Вони пильно поглянули один на одного.

— Можливо, він дефективний, — припустив Гійон.

Його погляд перехопили ясні блакитні очі. Лоран повільно повторив запитання ак'елоською мовою.

Зупинити свій язик Дамен не встиг.

— Любчику, я розмовляю твоєю мовою краще, ніж ти моєю.

Його слова, вимовлені практично без ак'єлоського акценту, були розбірливі для всіх, тож Дамен дістав сильний удар від наглядача. На додачу один із супроводу штовхнув його обличчям на підлогу.

— Король Ак'елосу просить, якщо бажаєте, називати його Дамен, — сказав наглядач, і Дамен відчув, як у нього обірвався шлунок.

Декілька придворних у залі вражено забурмотіли; повітря, в якому вже витала гостра цікавість, наелектризувалося.

— Вони подумали, ніби раб, прозваний на честь їхнього покійного принца, вас потішить. Це несмак. Їхнє суспільство неотесане, — сказав радник Гійон.

Цього разу тон Лорана не змінився.

— Чув, король Ак'елосу може одружитися зі своєю коханкою пані Йокастою. Чи правда це?

— Офіційного оголошення не було. Але так, подекували про такий варіант.

— Отже, країною правитимуть бастард і повія, — сказав Лоран. — Як доречно.

Тут Дамен, попри пута, мимоволі зреагував, різко смикнувшись, але його стримали ланцюги. Він помітив самовдоволену втіху на обличчі Лорана. Той говорив досить голосно, щоб його почули всі придворні в залі.

— Відвести його до хреста, ваша високосте? — запитав наглядач.

— Ні, — мовив Лоран. — Припніть його тут, у гаремі. Попередньо повчивши манер.

Двоє чоловіків, яким було довірено це завдання, взялися до нього з методичною й буденною жорстокістю. Проте, оскільки Дамен був власністю принца, їм, звісно, не хотілося нашкодити Даменові геть безповоротно.

Дамен пам'ятав, як чоловік із перснями вимовив кілька вказівок, а тоді пішов. Тримати раба припнутим тут, у гаремі. Наказ принца. Хай ніхто не входить до цієї кімнати й не виходить із неї. Наказ принца. Біля дверей постійно мають стояти двоє охоронців. Наказ принца. Не спускати його з ланцюга. Наказ принца.

Хоча ті двоє залишалися при ньому, удари, схоже, припинилися; Дамен поволі зіп'явся накарачки. З твердою наполегливістю оцінив ситуацію: принаймні голова тепер остаточно прояснилася.

Огляд був страшніший за побиття. Дамен навіть не бажав зізнатися собі, наскільки той його вразив. Якби ланцюг на нашійнику не був

такий короткий — і неймовірно міцний, — він, може, й чинив би опір, попри давніші свої настрої. Він знав, яка ця країна зарозуміла. Знав, що верійці думають про його народ. Варвар. Раб. Дамен терпів це заради власного добра.

Проте принц... Лоран із його розбещеною зарозумілістю та дріб'язковою зневагою був нестерпний.

— Не надто схожий на пестуна, — сказав вищий із двох чоловіків.

— Ти ж сам чув: він постільний раб з Ак'єлосу, — промовив другий.

— Гадаєш, принц його грає? — скептично запитав перший.

— Радше навпаки.

— Вельми милі накази, як на постільного раба, — вищий чоловік зациквився на цій темі, а другий невиразно гмикнув у відповідь. — Уяви, як воно — злягатися з принцом.

«Гадаю, це було б усе одно що лягти з отруйною змією», — подумав Дамен, але притримав цю думку при собі.

Щойно чоловіки пішли, Дамен оцінив своє становище. Звільнитися поки що неможливо. Руки йому знову розв'язали, а ланцюг на нашійнику подовжили, та він надто товстий, щоб відділити його від залізної ланки в підлозі. Розстебнути нашійник також не можна. Той був із золота, металу начебто м'якого, та все ж надто товстий, щоб щось із ним зробити, й постійно обтяжував шию. Даменові спало на думку: надіти на раба золотий нашійник — це просто смішно. Ще більшою дурістю були золоті браслети на зап'ястках. Вони стануть зброєю в рукопашному бою й живими грішми на шляху назад до Ак'єлосу.

Якщо він лишатиметься насторожі, прикидаючись слухняним, нагода трапиться. Довжина ланцюга дасть змогу відходити кроки на три в будь-який бік. Зовсім поряд стоїть дерев'яний глек із водою. Можна буде зручно лежати на подушках і навіть справляти природні потреби в позолочений мідний горщик. Його не одурманили — і не віддухопелили до непритомності, — як в Ак'єлосі. Біля дверей усього двоє охоронців. Вікно не замкнене на засув.

Волю можна здобути. Якщо не зараз, то скоро.

Треба здобути її скоро. Час грає проти нього: що довше його триматимуть тут, то більше в Кастора буде часу на те, щоб зміцнити

своє правління. Не знати, що відбувається в його країні, з його прибічниками та з його народом було нестерпно.

Була й іще одна проблема.

Дамена поки що ніхто не впізнав, та це не означає, що його точно не виявлять. Ак'єлос і Вер мало зналися від вирішальної битви під Марласом шість років тому, але хтось у Вері та й знає його в обличчя, бо бував у його місті. Кастор відправив його до єдиного місця, де з ним як із принцом неодмінно поводитимуться гірше, ніж під личиною раба. Деінде, якби стало відомо, хто він, Дамен міг би вмовити когось зі своїх полонителів йому допомогти — або зі співчуття, або в надії на винагороду від Даменових прибічників у Ак'єлосі. Але не у Вері. У Вері не можна було так ризикувати.

Він згадав батькову пересторогу напередодні Марласької битви: битися й ніколи не довіряти, бо верійці не дотримують слова. Того дня на полі бою стало очевидно, що його батько має рацію.

Не треба думати про батька.

Найкраще буде добре відпочити. З цією ідеєю він попив води з глека, дивлячись, як у кімнаті поволі зникають останні промені денного світла. Коли стемніло, Дамен уместив зболіле тіло на подушках і врешті заснув.

А тоді прокинувся. Якась рука, взявшись за ланцюг на нашійнику, зіп'яла його на ноги. Обабіч нього стояли двоє з безликих, однакових у всьому охоронців.

У кімнаті розливалось яскраве світло: служник запалив смолоскипи та вставив їх у держак на стінах. Кімната була не надто велика, а мерехтіння смолоскипів перетворювало її хитромудрі візерунки на вічно рухливу, заплутану гру фігур і світла.

Посеред усього цього на Дамена глипав холодними блакитними очима Лоран.

Строгий синій одяг Лорана справляв гнітюче враження — вкривав тіло від шиї до п'ят, довгі рукави доходили до зап'ястків, а всі прогалини були затягнуті низкою складних тугих зав'язок, розв'язувати які, схоже, треба було десь із годину. Тепле світло смолоскипів анітрохи не пом'якшувало ефекту.

Дамен не побачив нічого, що не підтверджувало б його давнішої думки: він зіпсутий, наче плід, що затримався на лозі. Важкуваті повіки Лорана, млявість його вуст свідчили про те, що він згаяв ніч, зловживаючи вином, наче розбещений придворний.

— Я думав, що з тобою робити, — мовив Лоран. — Приборкати на шмагальному стовпі. Чи, може, розпорядитися тобою так, як хотів Кастор. Гадаю, це неабияк мене потішило б.

Лоран пішов уперед і зупинився всього за чотири кроки від Дамена. То був обдуманий вибір: Дамен припускав, що, якщо він туго, до краю натягне ланцюг, вони мало не торкатимуться один одного.

— Не маєш чого сказати? Не кажи, що зникнув, бо ми zostалися на самоті, — шовковий голос Лорана не звучав ані заспокійливо, ані приємно.

— Я гадав, що ви не бруднитиметеся об варвара, — сказав Дамен, стараючись не виражати голосом нічого й відчуючи, як б'ється його серце.

— І не бруднився б, — відповів Лоран. — Але, якби віддав тебе одному з охоронців, то, може, й опустився б до спостереження.

Дамен мимоволі сахнувся, а його почуття таки відбилися на обличчі.

— Цей план тобі не до вподоби? — запитав Лоран. — Можливо, я зумію вигадати кращий. Ходи сюди.

У Даменові нуртували недовіра й антипатія до Лорана, та він згадав, у якому становищі опинився. В Ак'елосі він рвався з пут, а вони через це ставали дедалі тіснішими. Тут він просто раб, а шанс на втечу з'явиться, якщо він не знищить його запальною гордотою. Він витримає Лоранів дрібний юнацький садизм. Він має повернутися до Ак'елосу, тож поки що мусить робити так, як йому скажуть.

Дамен сторожко ступив уперед.

— Ні, — задоволено промовив Лоран. — Повзи.

Повзи.

Від цього наказу все неначе сповільнилося й зупинилося. Той голос у Даменовій голові, що закликав удавати покірність, заглушила його гордота.

Проте Даменів глузливий подив відбився на його обличчі лише на мить, а тоді охоронці, діставши беззвучний сигнал від Лорана, штовхнули його так, що він розтягнувся накарачках. Іще мить —

і один з охоронців, знову реагуючи на беззвучний сигнал Лорана, вдарив Дамена кулаком по щелепі. Один раз, а тоді ще один. І ще.

У нього задзвеніло в голові. Кров із рота закрапала на кахлі. Дамен витріщився на неї, зусиллям волі змушуючи себе не реагувати. Терпи. Пізніше з'явиться нагода.

Він поворушив щелепою. Не зламана.

— Сьогодні вдень ти також був нахабним. Ця звичка лікується. Кінським батоном, — Лоранів погляд ковзнув по тілу Дамена. Від грубих рук охоронців Даменів одяг розв'язався, оголивши тулуб. — У тебе є шрам.

Він мав два шрами, але той, який стало видно, був трохи нижче лівої ключиці. Дамен уперше відчув хвилювання, викликане справжньою небезпекою, відчув тріпотіння та прискорення свого пульсу.

— Я... служив у війську.

Це не було брехнею.

— Отже, Кастор посилає принцові для злягання простого солдата. Так?

Дамен заговорив, добираючи слова та шкодуючи, що не вміє брехати так легко, як брат:

— Кастор бажав мене принизити. Гадаю, я його... прогнівав. Якщо він послав мене сюди з якоюсь іншою ціллю, вона мені невідома.

— Король-Бастард позбувається свого сміття, кидаючи його мені під ноги. Це має мене власкавити? — промовив Лоран.

— Хіба тебе щось уласкавило б? — озвався голос позаду нього.

Лоран повернувся.

— Останнім часом ти часто до чогось прискіпуєшся.

— Дядьку, — сказав Лоран, — я не чув, як ти ввійшов.

«Дядьку?» Дамен був шокований удруге за ніч. Якщо Лоран називає цього чоловіка, чия показна постать затуляє собою вхід, дядьком, то це регент.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ